

РЕШЕНИЕ

№ 405

гр. Пловдив, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева Атанасова
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разгледа докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно гражданско дело № 20245300500337 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК във вр. с чл.17 от ЗЗДН.

Образувано е по въззивна жалба на Х. Ш. А. от *** и по въззивна жалба на Е. Р. М. срещу решение № 19/08.01.2024г. по гр.д. № 1087/2023г. по описа на РС Асеновград, I гр.с., с което е задължен Е. Р. М., ЕГН ***** от ***, да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо Х. Ш. А., ЕГН ***** от *** и М. Е. М., ЕГН ***** от ***. Отхвърлена е молбата на Х. Ш. А., ЕГН ***** от *** и на М. Е. М., ЕГН ***** от *** чрез нейната майка и законен представител Х. Ш. А., ЕГН ***** от ***, за издаване на заповед за защита от домашно насилие, извършено от З. Д. Ч., ЕГН ***** от ***, на 17.06.2026г, изразяващо се в хващане на ръце, за да възпрепятства действия за взимане на детето и във отправяне на думата „Тръгвай“ към Е. Р. М.. Осъден е Е. Р. М. да заплати в полза на Държавата глоба в размер на 500 лева за извършената от него проява на домашно насилие на 17.06.2023г. спрямо Х. Ш. А., и М. Е. М..

Решението се обжалва от Х. Ш. А. като неправилно в частта му, в която

е отхвърлена молбата за защита по отношение на ответницата З. Ч.. Сочи се, че същата е изиграла едновременно ролята на подбудител и помагач на Е. М. при насилственото вземане и отвеждане на детето. Сочи се, че детето М. е видяла какво е станало, като свидетел е и А. В., който сочи какво се е случило. Сочи се, че не е нужно искът да бъде доказан чрез пълно и главно доказване, тъй като е налице декларация по чл.9 ал.3 от ЗЗДН. Иска се отмяна на решението в тази част и уважаване на молбата за защита. Претендират се разносните по делото.

Решението се обжалва от Е. Р. М. в частта, в която са постановени мерки по ЗЗДН по отношение на Х. Ш. и М. М., като се сочи нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и необоснованост. Сочи се, че съдът не е обсъждал съобщението на ищцата до телефон 112 и неговото съдържание. Не е обсъдил писмения документ „обяснения“ на този жалбоподател, адресирани до РПУ-Асеновград на 18.06.2023г. Сочи се противоречие между показанията на свидетеля В. и твърдения в молбата за защита. Сочи се, че съдът в решението си не е посочил кои точно действия се приемат за акт на домашно насилие и в коя от изброените форми е това домашно насилие. Сочи се, че е направено искане по ЗЗДН само за защита от домашно насилие спрямо детето М.. Иска се отмяна на решението в тези обжалвани части. Сочи се, че и глобата не е съобразена с възможностите на ответника.

Постъпил е отговор от З. Ч. по въззивната жалба на Х. Ш., с който същата се намира за неоснователна. Иска се отхвърлянето ѝ. Претендират се разносните по делото.

Постъпил е отговор от Х. А. по въззивната жалба на Е. М., с който същата се намира за неоснователна. Иска се оставянето ѝ без уважение. Претендират се разносните по делото.

Пловдивският окръжен съд, X-ти граждански състав, след като прецени данните по делото въз основа на доводите на страните и при дължимата служебна проверка, намира следното:

Въззивната жалба е допустима, същата е подадена в законния срок от легитимирана страна, внесена е държавната такса и е изпълнена процедурата за отговор. Жалбата отговаря на изискванията на закона по форма, съдържание и приложения.

Обжалваното решение не е недопустимо или нищожно при постановяването му не е нарушена императивна материалноправна норма.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката Х. А., че ответницата З. Ч. е изиграла едновременно ролята на подбудител и помагач на Е. М. при насилственото вземане и отвеждане на детето. Сочи се, че детето М. е видяла какво е станало, като свидетел е и А. В., който сочи какво се е случило. Според въззивният съд именно от показанията на свидетеля А. В. се установява по делото, че ответницата З. Ч. не е извършила действия, които да се квалифицират като домашно насилие. Напълно правилно и законосъобразно РС Асеновград е приел, че единствено свидетелят А. В. има непосредствени впечатления, като освен това показанията му са безпристрастни и безпротиворечиви. Според въззивният съд другите двама свидетели С. Ю. и С. А., освен че са пристрастни, не са и свидетели-очевидци на инцидента на 17.06.2023г., станал в гр.Асеновград. Поради което първата инстанция не е имала друга възможност да съди за фактите случили се на посочената в молбата дата освен като приеме за обективни и достоверни показанията на страничния и незаинтересуван от изхода на делото свидетел А. В., който се е явявал съсед и случайно е станал свидетел на част от фактите случили се на горната дата. Ето защо за поведението на ответницата З. Ч. се съди от показанията на този свидетел. Според св.В. лицето З. Ч., след като бащата на детето Е. М. я блъска на земята и тя пада, а той тръгва към колата с детето, я хваща за ръката и започва да си говори с нея. Като при това този свидетел казва, че държането за ръката не е изглеждало като да я дърпат или да я спират за нещо ищцата Х. А.. А в казуса именно това се опитва да докаже молителката Х. А., че Ч. , я е държала и спирала, за да не отиде до колата на М. и да си вземе детето от там. Но единственият независим свидетел отрича да е имало такова намерение от страна на З. Ч.. Този факт се подкрепя и от обясненията на самата молителка Х. А. дадени пред операторката на спешния телефон 112, обективирани в приложения по делото носител на информация – компакт диск. При разговора си по тел.112, непосредствено след като Е. М. си тръгва с колата от местопроизшествието молителката А. нито един път не твърди да е имало извършени спрямо нея никакви неправомерни действия от майката на М. - З. Ч.. Ето защо при събрани доказателства, че Ч. не е извършвала акт на каквото и да е насилие спрямо Х. А., то правилно молбата ѝ в тази част е отхвърлена от първата инстанция.

Неоснователно е също така и възражението на жалбоподателката Х. А., което е във връзка с горното възражение, че не е нужно искът да бъде доказан чрез пълно и главно доказване, тъй като е налице декларация по чл.9 ал.3 от ЗЗДН. По силата на чл.13 от ЗЗДН горната декларация по чл.9 ал.3 от ЗЗДН е само едно от доказателствените средства в производството по този закон и само когато няма други доказателства тя по силата на чл.13 ал.3 от ЗЗДН става основание за уважаване на молбата за защита. Настоящият казус обаче не е такъв и за фактите по делото са събрани доказателства какво се е случило по време на посочения инцидент, които са правилно преценени от РС Асеновград. В хипотезата, както по настоящото дело, при което има събрани доказателства за акта за домашно насилие, то нормата на чл.13 ал.3 от ЗЗДН няма действие. В тази хипотеза действа общия конституционен принцип на чл.121 ал.2 от Конституцията за осигуряване установяването на истината по делото, който принцип изрично е установен и в чл.10 от ГПК. Така че тук първата инстанция е действала напълно законосъобразно.

Неоснователно е възражението на жалбоподателят Е. М., че е налице нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и необоснованост, защото съдът не е обсъждал съобщението на ищцата до телефон 112 и неговото съдържание. Също така не е обсъждан писмения документ „обяснения“ на този жалбоподател, адресирани до РПУ-Асеновград на 18.06.2023г. Също така не са отчетени противоречията между показанията на свидетеля Вълчанов и твърдения в молбата за защита на Х. А..

Що се отнася до съобщението на ищцата до телефон 112 същото с нищо не противоречи на събраните по делото доказателства. Това съобщение е кратко по своето съдържание и изключително общо преразказва фактите по делото, така че на база на него не може да се правят кардинални изводи, какво се е случило в действителност на местопроизшествието. В казуса какво е станало на мястото в действителност е установено от събраните преки и непосредствени показания на разпитания свидетел-очевидец В..

Обясненията на Е. М. дадени пред органите на полицията в Асеновград /л.156 от делото на АРС/ не съдържат никакви неизгодни признания на същия за това той да е извършил акт на насилие спрямо майката на детето А.. А само в такъв случай и само за такива неизгодни факти и признания на страната направени в такива частни свидетелстващи документи е допустимо същите да

се използват в гражданския процес. Доколкото обаче в казуса тези обяснения в този частен документ на Е. М. са изцяло насочени да обслужват неговата защитна теза, то правилно първата инстанция не ги е обсъждала, защото в този случай този документ, не следва да се цени като годно доказателство в този процес.

Що се отнася до противоречията между показанията на свидетеля В. и твърдения в молбата за защита на Х. А., то тези противоречия са малки. Изразяват се единствено в това, да Е. М. само е блъснал на земята Х. А. при опита ѝ да стигне до колата с дъщеря ѝ или я е завлякъл до близката градинка и я е оставил там. Това противоречие обаче е несъществено и не може само по себе си да доведе до обезценяване на събраните преки доказателства за извършения акт на домашно насилие от М..

Неоснователно е възражението на жалбоподателят Е. М., че съдът в решението си не е посочил кои точно действия се приемат за акт на домашно насилие и в коя от изброените форми е това домашно насилие. Установените факти, за това че бащата на детето блъска майка му и тя пада на земята, при нейн опит да вземе детето си от затворен автомобил, представляват акт на физическо насилие над молителката Х. А.. В съдебното производство по ЗЗДН установяването на фактите по домашното насилие е достатъчно да се наложат съответните мерки за защита, като няма процесуална необходимост за някаква детайлна правна квалификация и изброяване на броя и характера на актовете на извършено домашно насилие. Такива изисквания в чл.15 от ЗЗДН за съдържанието на съдебното решение не са предвидени.

Неоснователно е възражението на жалбоподателят Е. М., че е направено искане по ЗЗДН само за защита от домашно насилие спрямо детето М., а съдът се е произнесъл и по отношение на майката Х. А.. Както молбата за защита от домашно насилие, така и декларацията по чл.9 ал.3 от ЗЗДН са изхожда. както лично от страна на Х. А., така и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното дете М.. Като описаните там факти на домашно насилие касаят както детето, така и майка му. Ето защо законосъобразно РС Асеновград се е произнесъл за актове на насилие извършени спрямо тези две физически лица.

Неоснователно е възражението на жалбоподателят Е. М., че глобата не е съобразена с възможностите на същия. Това е така, защото по делото не са

представени доказателства за имущественото състояние на лицето М., ето защо няма как да се направи извод, че задължително налаганата по чл.5 ал.4 от ЗЗДН / в редакцията ѝ към момента на домашното насилие/ глоба ще е прекомерна за него. Ето защо обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

Предвид изхода на делото и отхвърлянето и на двете въззивни жалби на Х. А. и Е. М. то за тези две страни в процеса право на разноси не се поражда по нормата на чл.78 ал.1 от ГПК. Право на разноси се поражда единствено в полза на З. Ч. на основание отхвърлената спрямо нея въззивна жалба подадена от Х. А. на основание чл.78 ал.3 от ГПК. В нейна полза следва да се присъдят 600 лева за адвокатски хонорар за защита по въззивната жалба подадена от Х. А. /л.84 от делото/.

Мотивиран така съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 19/08.01.2024г. по гр.д. № 1087/2023г. по описа на РС Асеновград, I гр.с.

ОСЪЖДА Х. Ш. А., ЕГН ***** от *** да заплати на З. Д. Ч., ЕГН ***** от *** сумата от 600 лева за разностите по делото направени пред въззивния съд за адвокатски хонорар.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____